

Avontuur op Lanzarote

Avontuur op Lanzarote

Nicolette de Jong

© 2022 Nicolette de Jong / Uitgeverij U2pi

Titel: Avontuur op Lanzarote

Auteur: Nicolette de Jong

Illustratie omslag: Sjoukje Zuiderhof

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouvBoekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9324 089 6

NUR: 280

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Mevrouw Miedema zit aan de keukentafel aardappels te schillen als haar zoon Folkert binnenkomt. Hij kijkt niet vrolijk.

“Ha Folkert! Je kijkt niet zo blij. Hoe was je één na laatste schooldag?”

“Niks aan”, bromt hij. “Ik snap niet, dat ze ons morgen geen vrij geven. We doen helemaal niets meer.”

“Hebben jullie geen leuke dingen gedaan?”

“Vanmorgen heeft meester de film van Mees Kees gedraaid en die is wel leuk, maar ik heb hem al zo vaak gezien.”

“Maar je kunt niet altijd alleen van jezelf uitgaan, Folkert. Misschien waren er ook kinderen, die hem nog niet hadden gezien. Wat hebben jullie vanmiddag gedaan?”

“We hadden een extra lange pauze, daarna heeft meester nog voorgelezen.” Dan met een hele diepe zucht: “En nu moeten we morgenochtend weer naar school! Wat moeten we dan nog doen?”

“Dat kan ik je niet vertellen jongen, maar misschien kan ik er wel voor zorgen dat je weer een lach op je gezicht krijgt.” Mevrouw Miedema loopt naar de kamer en komt terug met een groot boek met vakantiereizen erin. Ze bladert even en legt het dan voor Folkert neer.

“Kijk, hier gaan we dit jaar heen op vakantie... Lanzarote! Ziet het er niet prachtig uit?”

“Watte!” Folkert schiet overeind en loopt stampend naar de deur. Maar voordat hij die open kan doen, roept zijn moeder: “Zeg jongeman, kom jij eens terug, ga zitten en leg mij eens uit wat er aan de hand is!”

Kwaad ploft Folkert weer op zijn stoel en slaat de armen over

elkaar.

“Folkert Miedema, ik waarschuw je!”

Nu weet Folkert dat hij op moet passen. Als zijn moeder hem bij de voor- en achternaam noemt, is ze héél boos.

“Sorry mam. Ik had ruzie met Michel... daar ben ik kwaad om.”

“Dat verklaart al iets, maar die boosheid hoeft je niet op mij af te reageren. Ook snap ik nog niet waarom je boos wegliep, toen ik je dat boek over de vakantie liet zien.”

“Ik wil eigenlijk niet op vakantie”, antwoordt Folkert zacht.

“Niet op vakantie?” vraagt mevrouw Miedema verbaasd.

“Wáárom wil je niet op vakantie? Ik snap er werkelijk niets van!”

“Omdat Michel ook niet op vakantie gaat!” Folkert roept het bijna wanhopig.

“Maar daarom hoeven wij toch niet thuis te blijven? Michel is ook wel eens op vakantie geweest, terwijl wij niet gingen.”

“Maar...”, Folkert huilt nu bijna.

“Waar had je eigenlijk ruzie om met Michel?” vraagt mevrouw Miedema.

“Hij gaat vanmiddag bij Mario spelen en ik mag niet mee. Dat vind ik zo gemeen!”

Mevrouw Miedema begint een beetje te begrijpen wat haar zoon dwars zit.

“Michel hoeft niet altijd met jou te spelen. Hij vindt het misschien ook wel eens fijn om met iemand anders mee naar huis te gaan.”

“Maar hij is mijn beste vriend toch?” zegt Folkert heel verdrietig.

“Lieverd, dat blijft hij ook. Echt waar! Zijn ouders zijn ook

onze beste vrienden, maar dat houdt niet in dat zij geen andere vrienden kunnen en mogen hebben.”

Folkert zucht heel diep: “Denk je dat echt, mam? Ik ben zo bang dat hij in de vakantie met Mario beste vrienden wordt.”

“En dáárom wil je niet op vakantie? Ik weet heel zeker dat Michel jouw beste vriend blijft. Jullie hebben samen veel te veel meegemaakt in dat avontuur van de kelder. Als jij met een ander vriendje zou gaan spelen, wil je daarmee toch ook niet zeggen dat Michel jouw beste vriend niet meer is?”

“Echt niet! We gaan immers allebei voor ambulancebroeder leren!”

“Zo is dat! Ik hoop dat je gerustgesteld bent en je boze bui over is? Ik ga nu het eten opzetten. Pappa komt zo thuis. Wat ga jij doen?”

“Ik ga die vakantie maar even bekijken.”

Terwijl Folkert met het vakantieboek naar de kamer loopt, bedenkt mevrouw Miedema een plannetje. Als haar man thuis komt vertelt ze wat er is gebeurd en vraagt ze: “Lijkt het je voor Folkert niet leuk als Michel met ons meegaat op vakantie?”

“Toch niet omdat hij bang is dat Michel een andere beste vriend krijgt?” vraagt meneer Miedema verbaasd.

“Nee, natuurlijk niet! Gewoon omdat het me voor beide jongens leuk lijkt. De reden dat Bert en Joyce niet op vakantie kunnen, is niet leuk. Michel begrijpt het natuurlijk wel, maar was heel erg teleurgesteld toen hij het hoorde.”

“Tja, met een hernia ga je natuurlijk niet op vakantie. Ik vind het eigenlijk wel een goed idee, Els. De jongens kunnen veel aan elkaar hebben in de vakantie.”

“Precies! Bert en Joyce hoeven zich niet meer schuldig te voelen tegenover Michel en het geeft ons misschien wat rust, als

de jongens zich samen kunnen vermaken. Zal ik Joyce bellen?”
“Ja, doe dat maar.”

HOOFDSTUK 2

Op het moment dat mevrouw Miedema de hoorn weer in de houder zet, komt Folkert binnen met het vakantieboek in zijn hand.

“Oh, dag pap.”

“Hallo Folkert. Heb je de vakantie even bekeken?”

“Ja. Ik had nog nooit van Lanzarote gehoord, maar het lijkt wel een mooi eiland. Waar ligt het eigenlijk?”

“Pak de atlas maar even, dan laat ik het zien. Of moeten we eten, Els?”

“Ja, laten we dat eerst maar doen. Dan kun je het aan beide jongens tegelijk laten zien. Michel komt na het eten hierheen.” Ze geeft haar man een knipoog.

Folkert kijkt verbaasd van de één naar de ander. “Waarom komt Michel hierheen? Of moet ik soms ‘sorry’ tegen hem zeggen om die ruzie van vanmiddag?”

“Dat is nooit verkeerd om te doen, maar het is niet precies de reden waarom hij hierheen komt”, antwoordt zijn moeder. “We laten je nog even in onzekerheid... we gaan eerst eten.”

“Toe nou mam?” Folkert is razend nieuwsgierig.

“Je hebt je moeder gehoord, Folkert. Geduld is een schone zaak zoon! Eerst lekker eten!” Meneer Miedema is onverbiddelijk.

“Oké, dat moet dan maar,” zucht Folkert. “Wat eten we, mam?”

“Witlofschotel.”

Dat vindt Folkert heerlijk, dus hij schuift dan toch maar gauw aan tafel.

Mevrouw Miedema staat samen met Folkert af te wassen, als Michel binnenkomt.

“Hallo allemaal”, zegt hij een beetje verlegen. “Hebben jullie geen vaatwasser meer?” vraagt hij, als hij ziet wat Folkert en zijn moeder aan het doen zijn.

“Ha, die Michel”, zegt mevrouw Miedema opgewekt tegen hem. Ze ziet dat hij zich geen houding weet te geven. “Nee, de vaatwasser is overleden... kapot. Dus moet het afwassen nu weer op de ouderwetse manier.” Ze geeft Folkert een duwtje in de rug. Die loopt naar Michel toe en steekt zijn hand uit. “Sorry voor vanmiddag.” Michel pakt de hand van zijn maat aan. “Dat wilde ik ook zeggen. Je had best mee kunnen komen naar Mario... ik vond er niet zoveel aan zonder jou.”

“Echt? Ik was bang, dat ik je beste vriend niet meer zou zijn.”

“Nou zeg, dacht je dat écht? Eigenlijk zou ik nu weer heel boos op je moeten worden, als je zo weinig vertrouwen in mij hebt. Maar oké, ik vergeef je.”

“Mooi, nu dit is opgelost, wil ik graag dat jullie gaan zitten”, zegt mevrouw Miedema. “We hebben een voorstel.”

De jongens gaan aan de tafel zitten.

“Ik ben hartstikke nieuwsgierig”, zegt Michel. “Mijn ouders wilden niets zeggen, alleen dat het niets met de ruzie te maken had.”

“Toch wel een klein beetje, Michel”, reageert meneer Miedema. “Folkert, vertel je vriend eens waar wij naartoe gaan op vakantie.”

Folkert, die helemaal niet snapt wat zijn ouders precies willen en het eigenlijk sneu vindt voor Michel, omdat die niet op vakantie gaat, zegt een beetje aarzelend: “Eh... nou... ja... we gaan naar Lanzarote. Het is een eiland, maar waar het precies

ligt, weet ik niet. Dat zou pappa ons zo laten zien. Vertel nu toch wat er aan de hand is!”

Zijn ouders beginnen te lachen. “We zullen jullie niet langer in onzekerheid laten”, zegt mevrouw Miedema. “Michel, we willen jou vragen of je met ons mee wilt op vakantie. Het lijkt ons leuk voor Folkert en natuurlijk ook voor jou.”

Even weten de jongens niet hoe ze moeten reageren, maar dan springen ze op van hun stoel, pakken elkaar vast en beginnen als een gek door de keuken te springen, roepend: “Wij gaan op vakantie! Wij gaan op vakantie!” Meneer en mevrouw Miedema laten ze even begaan, maar dan roept Folkerts vader: “Jongens, jongens, nu weer even rustig! We weten in ieder geval dat jullie er beiden zin in hebben.”

“Goh, mag ik echt mee?” hijgt Michel, terwijl hij weer gaat zitten.

“Ja, dat zeggen we natuurlijk niet als het niet waar is. Jullie kunnen helaas niet weg vanwege de hernia van je vader. We weten dat je daarom heel erg teleurgesteld bent, dus heb ik overlegd met mijn man en jouw ouders”, antwoordt mevrouw Miedema. “Zij vinden het erg fijn voor jou en hebben toestemming gegeven. Je mag ze dus straks wel bedanken.”

“Ik bedank u eerst”, zegt Michel dankbaar. “Ik vind het hartstikke leuk!”

“Het is goed hoor jongen”, bromt meneer Miedema. “We doen het ook een klein beetje uit eigenbelang.” Hij knipoogt naar zijn vrouw. “Als Folkert alleen mee was gegaan, dan was hij vast de hele vakantie vervelend geweest, bang dat zijn beste vriend een andere beste vriend zou krijgen.”

Folkert wordt knalrood. Hij schaamt zich nu vreselijk voor die gedachten. Snel staat hij op en zegt: “Ik ga de atlas even pak-

ken.”

“Doe dat zoon, dan ga ik jullie laten zien waar Lanzarote ligt”, lacht meneer Miedema.

Als de grote wereldatlas op de keukentafel ligt, slaat meneer Miedema hem open bij Europa: “Kijk, hier ligt Nederland. We zakken af naar Frankrijk, Spanje en Portugal.” Hij veegt met zijn vinger over het papier om aan te geven waar hij is; “Hier ligt Marokko... en hier... Lanzarote!” Michel kijkt eens goed en zegt dan: “Oh maar het is één van de Canarische eilanden. Daar heb ik wel van gehoord.”

“Ik ook”, zegt Folkert. “Gran Canaria hoort daar toch ook bij? Daar gaat Mario vaak heen op vakantie. Hoe lang is het vliegen, pap?”

“Ongeveer vier uurtjes”, antwoordt zijn vader. “Dus niet zo heel lang.”

“In het vakantieboek staat dat het een vulkaaneiland is”, zegt Folkert.

“Dat klopt. Er zijn zo’n 300 vulkanen”, reageert zijn vader.

“Wanneer gaan we weg, meneer Miedema?” vraagt Michel.

“Over drie weken, om precies te zijn op 28 juli”, antwoordt hij.

“Els, we moeten direct nog een ticket regelen, anders zijn we misschien te laat.”

“Dat ga ik zo doen, maar eerst ga ik Michel naar huis sturen”, zegt ze streng. “Jullie moeten tenslotte morgen nog naar school, al is het maar voor een halve dag. Wil je tegen je ouders zeggen dat ik morgenochtend even langs kom om alles door te praten? Als het niet past, dan hoor ik dat wel. Folkert, jij naar boven, ik kom zo bij je.”

“Oké”, reageert hij, al is het niet van harte. “Tot morgen, Michel! Doe de groeten aan je ouders. Zullen we morgenmiddag

gaan kijken wat er allemaal te beleven is op Lanzarote?”

“Doen we!” antwoordt Michel. “Welterusten allemaal en nogmaals bedankt! Ik vind het echt super dat ik mee mag!”

“Nou anders ik wel!” roept Folkert.

HOOFDSTUK 3

Dan, na drie weken, is het eindelijk de dag dat ze vertrekken. Folkert en Michel hebben zich best vermaakt, die drie weken, maar zijn nu heel blij dat het eindelijk zover is. De auto van de familie Miedema is volgeladen met tassen en koffers. Michels moeder gaat ze naar Schiphol brengen en neemt de auto daarna weer mee terug.

“Hebben jullie nu echt alles?” vraagt Michels vader. Hij kan niet mee om ze weg te brengen; er is geen plaats meer in de auto. Vanwege de hernia kan hij ook niet zo lang zitten. Dus hij vindt het niet erg.

“Ja, we hebben echt alles”, antwoordt mevrouw Miedema. “Michel neem je nog even afscheid van je vader?”

Michel loopt snel naar zijn vader toe en omhelst hem. “Dag pap, tot over twee weken.”

“Dag jongen! Heel veel plezier en doe voorzichtig!” Maar Michel zit al in de auto; de jongens willen weg! De volwassenen nemen nog even afscheid van elkaar en dan eindelijk...” Yes, we rijden! Eindelijk!” roept Michel. De anderen moeten erom lachen. Om de tijd te doden gaan Folkert en Michel een spelletje doen; wie het eerst twintig kentekenplaten heeft gezien met de letter ‘L’ erin. Vlak voordat ze bij Schiphol zijn, ziet Michel de twintigste. “Ik heb gewonnen!”

“Waar rijdt die auto dan?” vraagt Folkert.

“Kijk, daar voor ons. Hij neemt ook de afslag naar Schiphol.”

“Ja, ik zie hem. Je hebt gewonnen.”

Omdat het druk is, rijdt er een hele slinger auto’s vlak achter elkaar, de afslag op naar Schiphol.

“Kijk”, zegt Folkert. “Er zit een jongetje in die auto naar ons te

zwaaien.” Omdat ze dicht achter de auto rijden, kunnen ze het jongetje goed zien. Ze zwaaien allemaal terug en hij begint te lachen.

“Wat heeft dat jongetje een vreemd gezicht”, merkt Michel op.

“Hij heeft het Syndroom van Down”, zegt zijn moeder.

“Wat is dat?” vraagt Michel.

“Wil jij het vertellen, Els? Ik moet goed opletten, waar ik af moet slaan. Het is zo ontzettend druk.”

Mevrouw Miedema begint te vertellen: “Vroeger werden mensen met het Syndroom van Down ‘mongool’ genoemd. Tegenwoordig doen we dat niet meer. De mensen, die dat woord nu nog gebruiken, bedoelen dat meestal als scheldwoord.”

“Het woord ‘mongool’ ken ik wel”, zegt Folkert. “We mogen het op school niet zeggen, dan wordt meester heel boos.”

“Dat vind ik heel terecht”, zegt meneer Miedema. Het is een naar woord.”

“Nora kreeg laatst straf, omdat ze Pieter uitschold voor ‘mongool’. Ze moest nablijven”, vertelt Folkert.

“Maar hoe krijg je het?” vraagt Michel.

“Wij hebben twee chromosomen van het 21ste chromosoom, iemand met het Syndroom van Down wordt geboren met drie chromosomen van het 21ste chromosoom”, antwoordt mevrouw Miedema. “Ik leg jullie later uit, wat chromosomen zijn. We zijn bij de vertrekhal aangekomen, dus nu zo snel mogelijk uitstappen en uitladen.”

Snel worden alle tassen en koffers uit de kofferbak gehaald. Mevrouw Visser neemt afscheid: “Ik ga hier gauw weg, dan kunnen er weer andere mensen staan om uit te laden. Een hele fijne vakantie! Tot over twee weken!” Dan nog tegen de jongens: “Voorzichtig jullie twee, geen gekke dingen uithalen. En

goed luisteren hoor, Michel!”

“Jaha. Dat doe ik heus wel”, antwoordt Michel een beetje beschaamd. “Ga nu maar.”

Mevrouw Visser stapt in de auto en na nog een zwaai, rijdt ze weg.

“Jongens, pakken jullie elk zo’n bagagekar?” vraagt mevrouw Miedema.

De jongens kijken waar ze naar wijst en zien dan een hele lange rij karren staan. Ze lopen erheen. Michel wil een kar uit de rij trekken, maar het lukt niet. “Deze zit vast”, zegt hij tegen Folkert.

“Je moet het handvat indrukken.” Folkert doet het voor. “Oh, werkt dat zo”, zegt Michel. Als ze beiden een kar hebben, lopen ze terug naar meneer en mevrouw Miedema. De bagage wordt erop geladen en dan lopen ze de vertrekhal in.

“Jemig, wat een mensen”, zucht Michel. “Zoveel heb ik er nog nooit bij elkaar gezien. Jij Folkert?”

“Jawel. Wij zijn hier immers al vaker geweest”, antwoordt Folkert. “Kom, we moeten dichtbij mijn ouders blijven, anders raken we ze kwijt.”

De jongens lopen snel achter meneer en mevrouw Miedema aan.

“We gaan even kijken of we misschien vertraging hebben en waar we in moeten checken”, zegt meneer Miedema. “Ik wil zo snel mogelijk door de douane.”

“Waarom pap?” vraagt Folkert.

“Dan kunnen we rustig even winkelen en in een restaurantje wat te drinken halen. Soms moet je eerst nog een heel eind naar de gate lopen, dat kunnen we dan allemaal rustig aan doen”,

antwoordt zijn vader. “De vorige keren is me dat goed beval-
len. Kijk hier hangen de borden waar onze vlucht op staat.” Ze
blijven staan en kijken allemaal naar boven. Michel kijkt ook,
maar snapt niet veel van wat er allemaal op staat. Dat laat hij
dus maar aan de anderen over. Om zich heen kijkend, ziet hij
opeens het jongetje met het Syndroom van Down lopen. Mi-
chel ziet dat hij huilt en bang om zich heen kijkt. Zonder erbij
na te denken loopt hij naar het jongetje toe. “Hallo”, zegt hij
tegen hem. Het kind schrikt zichtbaar en wil weglopen. “Niet
bang zijn”, zegt Michel. “Je hebt zonet naar ons gezwaaid in de
auto. Wij reden achter jullie.” Nu begint het jongetje te lachen
en steekt zijn hand uit naar Michel. “Ik Kai”, zegt hij. “Bedoel
je dat je Kai heet?” vraagt Michel. De jongen begint heftig te
knikken.

“Oké, ik ben Michel. Je bent hier toch niet alleen, Kai?” Kai
schudt zijn hoofd.

“Waar zijn je ouders dan?” vraagt Michel. Maar voordat Kai
antwoord kan geven, wordt hij opeens ruw bij de arm gepakt
en heen en weer geschud.

“Stom kind! Ik had je gezegd bij ons te blijven. Ik heb een hele
tijd verprutst, omdat ik jou moest zoeken. En nu bij ons blij-
ven, hoor je me!” Voordat Michel ook maar iets kan zeggen,
wordt Kai meegesleurd door de man die hem zo kwaad toe-
spreekt. Het jochie kijkt nog een keer om naar Michel en die
ziet een heel angstig gezichtje.

“Wat gebeurde er?” vraagt Folkert. Hij en zijn ouders hadden
eerst niet in de gaten dat Michel weg was. Toen ze erover uit
waren naar welke gate ze moesten, kwamen ze erachter dat
Michel niet meer bij hen was. Al gauw ontdekten ze hem en
zagen met wie hij stond te praten. Ze snapten niet wat er ge-

beurde, toen de man zichtbaar kwaad met het jongetje wegliep. Michel vertelt dat het jochie Kai heet en dat de man heel boos op hem was.

“Hij keek zo bang achterom”, zegt Michel. “Ik hoop niet dat die man zijn vader is!”

“Alle ouders zijn wel eens boos op hun kind”, zegt mevrouw Miedema. “Ga je nu met ons mee? We gaan door de douane.”

“Ja tuurlijk”, antwoordt Michel peinzend. Het voorval blijft hem dwars zitten.

Als ze door de douane zijn, gaan ze eerst een restaurant opzoeken om wat te eten en te drinken. Michel vond het een heel avontuur daar bij die douane; alles wat je in je zakken hebt, moet eruit. Riemen moeten af en sieraden ook. Alles komt dan in een bak. Die bak gaat door een soort scanapparaat en de bagage ook. Zelf moest hij door een poortje lopen. Hij schrok vreselijk toen dat ding begon te piepen. Moest hij ook nog zijn schoenen uitdoen! Maar toen hij weer door het poortje liep, bleef het stil... gelukkig! Folkert en zijn ouders moesten vreselijk lachen, toen ze het verschrikte gezicht van Michel zagen. Meneer Miedema kon het niet laten hem een beetje te plagen: “Dat komt ervan, Michel, als je een boef bent! Nu word je opgepakt.”

Als ze een lekker broodje en een beker chocolademelk voor zich hebben, vertelt Folkert zijn vriend wat er verder nog gaat gebeuren.

HOOFDSTUK 4

Nadat ze hebben gegeten, stelt mevrouw Miedema voor om in de winkels te gaan kijken. Ze moeten nog bijna anderhalf uur wachten voordat ze naar de gate kunnen; op die manier kunnen ze de tijd een beetje doden.

“Mogen we ook wat kopen?” vraagt Folkert.

“Alleen wat om te snoepen in het vliegtuig”, antwoordt zijn moeder. “Op Lanzarote zijn zoveel souvenirwinkeltjes, daar mogen jullie wel iets leuks uitzoeken om mee naar huis te nemen.”

“Ik heb geld gekregen van mijn ouders”, zegt Michel. “Ik wil ook graag iets voor hen kopen.”

“Dat is lief van je, Michel”, zegt mevrouw Miedema.

“Gaan jullie mee?” vraagt meneer Miedema. “Ik zie daar een ‘van alles wat’ winkel. Daar hebben ze vast wel wat lekkers om te knabbelen.”

De jongens kiezen een grote zak chips uit. Als ze betaald hebben zegt Folkerts vader: “Zullen we alvast naar de gate lopen? Dan wachten we daar de laatste drie kwartier. Gaan we mensen kijken.”

“Nou die zijn hier genoeg”, reageert Michel. “Ik ben nog steeds verbaasd dat het hier zo druk is.”

“Dat komt omdat het zo’n enorm groot vliegveld is”, zegt meneer Miedema. “Je ziet hier mensen uit alle landen van over de hele wereld.” Ze zijn aangekomen in de wachtruimte van de gate. Het is er al druk, maar ze zien nog vier stoeltjes naast elkaar die vrij zijn. Als ze zitten kijkt Michel eens goed om zich heen. Hij ziet mensen die slapen of zitten te lezen, maar de meeste zitten op hun telefoon of tablet te kijken. Dan ziet hij